

ธรรมะใกล้ตัว Lite

ฉบับที่ ๔๐ วันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๓

ธรรมะใกล้ตัว...ใกล้ตัวคุณ
www.Dlitemag.com

...ดั่งดวงดาวพรากพร้อมลอยจากฟ้า
เมรียมธิดา ณ สุตตมัสสาลัน
เพียงชั่วดราจแล้วว่างเจียนในวิภวณ
ท่ามกลางท่อนท่อมสังสารนานนรินทร์

ภาพปกโดย กวีนิพนธ์อริยวาทะ www.jokerxx.com
ติดต่อโดย พี่อริยวาทะ

สารบัญ

จากใจ บ.ก. ไกลตัว ฉบับที่ ๔๐ ยุคของสื่อดิจิทัล	3
สารสองใจ ความมักน้อยในราคะค้นหา	8
โหรา (ไม่) คาใจ เปื่อเจ้านาย หน่ายหัวหน้า (ภาค ๓ : หัวหน้ากรีด (อย่า) กรีดตอบ)	11
กว่าจะถึงฝั่งธรรม หลวงปู่หลุย จันทสาโร : พากเพียรเพื่อชนะมรณภัย.....	14
ดั่งดฤณวิสัยนา จะสอนให้ผู้ป่วยเด็กเตรียมตัวตายได้อย่างไร	17
จดหมายปลายธรรม ยอดนักสะสม	19
ดั่งดฤณพจนา ๒๑	25
วรรณกรรมนำใจ เพลิงนาคา ๓	26
ห้องการ์ตูน เมจิคมิงค์ ตอนที่ ๖ องค์ลีมาล (๒/๒).....	33

ฉบับที่ ๔๐ ยุคของสื่อดิจิทัล

เพิ่งทราบว่าไอสตูดิโอไทยจะนำเข้าไอแพด
ซึ่งราคาเริ่มต้นไม่แพงอย่างที่หลายคนคิด
ด้วยอาณิสต์ค่าเงินบาทแข็งตัวในช่วงนี้พอดี
รุ่นพื้นฐาน ๑๖ ก็ราคา ๑๕,๙๐๐ บาท
ต่างจากเครื่องหัวที่เริ่มขายกันถึง ๒๒,๐๐๐
(ปัจจุบันเท่าไรแล้วก็ไม่ทราบ)
แนวโน้มตรงนี้ชี้ว่าถ้ามีการแข่งขันกันมากขึ้น
ราคาก็มีสิทธิ์ถูกลงได้กว่านี้อีก
(เครื่องอ่านอีบุ๊กตัวอย่างคินเดิล
ตอนนี้ที่เมืองนอกขายแค่สี่พันกว่าบาทแล้ว)

หลายคนอาจจะยังมองว่าไอแพด
เป็นเพียงของเล่นราคาแพง
เอาไว้เล่นเน็ต เล่นเกม ฟังเพลง ดูหนัง
แต่ความจริงมีการวิเคราะห์กันว่า
ไอแพดดึงดูดคนกลับมาอ่านหนังสือและนิตยสารกันมากขึ้น
หลังจากโดนอินเทอร์เน็ตแย่งตัวมาพักใหญ่

พูดง่ายๆสั้นๆแบบรวบรัดนะครับ
ผมมองว่าไอแพดคือสัญลักษณ์ของวิธีอ่านหนังสือในยุคต่อไป!

ทำไมมองขนาดนั้น? เพราะผมดูจากตัวเอง
ก่อนมีอินเทอร์เน็ตเคยอ่านหนังสือพิมพ์กระดาษทุกเช้า
รับนิตยสารอ่านเป็นประจำทุกสัปดาห์
แต่พอมีอินเทอร์เน็ต ผมอ่านหนังสือพิมพ์จากเว็บ
และเลือกอ่านข้อมูลที่ต้องการเป็นเรื่องๆมาเป็นสัปดาห์
ไม่มีหนังสือพิมพ์และนิตยสารกระดาษเป็นดั่งๆ
รอวันซังกะโลขายเหมือนสมัยก่อนอีกต่อไป

แต่พอมีไอแพด ผมวนกลับไปอ่าน
หนังสือพิมพ์ "ฉบับเต็ม" ใหม่อีกครั้ง
คราวนี้มีหัวให้เลือกเกือบสองพันฉบับทั่วโลก
ทั้งฉบับภาษาไทยและภาษาอังกฤษ
โดยสมัครผ่านแอปชื่อ PressReader ตัวเดียว
รับรู้ข้อมูลข่าวสารกว้างขวางอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน
ที่นึกว่าเกิดเรื่องใหญ่ขึ้นในบ้านเมืองเรา
ความจริงยังนับว่าเป็นเรื่องเล็ก
เมื่อเทียบกับบ้านอื่นเมืองอื่นบางแห่ง
ที่เขาระทมทุกข์กันมากกว่าหลายร้อยเท่า
แต่ละวันมีคนทำหน้าที่รายงานเรื่องราว
ที่น่าสนใจจากทั่วทุกมุมโลก
ให้เราได้รับความบันเทิงไปตลอดเวลา
สุดแต่เราจะใส่ใจแค่ไหน

ส่วนนิตยสารผมก็สมัครรับประจำผ่านแอปชื่อ Zinio
ซึ่งเป็นเหมือนร้านหนังสือ นิตยสารทั่วโลกรวมอยู่
มีให้เลือกทุกประเภท
ผมเข้าใจลึกซึ้งขึ้นเกี่ยวกับการรวมอรรถาธิบาย รสนิยม
และความชอบใจด้านต่างๆของคนแต่ละกลุ่มไว้ด้วยกัน
แม้กระทั่งแนวจิตวิญญาณ
สร้างเสริมสุขภาพกายสุขภาพใจ ก็มีที่ดึ๋งเยอะเยอะ
มนุษย์แต่ละพวก แต่ละหมู่เหล่า
มีรายละเอียดมุมมองต่างกัน
ให้ความสำคัญกับอะไรๆต่างกัน
ใช้เวลาในชีวิตไปเพื่อกิจอันผิดกัน
แต่ละกลุ่มแต่ละด้าน
จะใช้เวลาแค่ไหนก็ศึกษาได้ไม่มีวันจบสิ้น

และสำหรับหนังสือ ผมก็ใช้แอปชื่อ Kindle,
iBook, Stanza และ Kobo
ซึ่งเปรียบเหมือนร้านหนังสือออนไลน์
มาเลือกหนังสือที่วางบนหิ้งอิเล็กทรอนิกส์
ทั้งแบบฟรีและแบบต้องจ่ายเงินซื้อจำนวนนับล้านเล่ม
หนังสือที่ผมเคยอยากอ่านแต่หาซื้อที่ไหนไม่ได้

ก็กลายเป็นให้ดาวนัโหลดได้ฟรีๆ
จากแนวคิดของโปรเจกต์กูเดนเบิร์ก (ใช้แอป Stanza)
ส่วนหนังสือใหม่ที่เพิ่งประกาศโฆษณาในหนังสือพิมพ์สตรอนๆ
แทนที่จะต้องรอเข้ามาไทย หรือเสียเวลาไปซื้อหาจากร้าน
ก็ซื้อมาเปิดอ่านได้ทันทีภายในนาทีเดียวเดียวนั้น
(แอป Kindle ดูจะเป็นที่นิยมสูงสุด เพราะฐานข้อมูลกว้างสุด)

ส่วนข้อมูลจากสังคมออนไลน์ที่น่าสนใจ
ก็มีแอปชื่อ Flipboard ตัวเดียวเลือกอ่านได้
ทั้ง Twitter และ Facebook
แอปนี้ตัวเดียวคุณอยากอ่านบางส่วน
ของนิตยสารระดับโลกหัวไหนก็ได้
หรือจะพลิกไปสังสรรค์เสวนากับเพื่อนๆเมื่อใดก็ไม่ติดขัด

หลังจากกว้านอ่านไม่เลือกพักใหญ่
ผมก็ลดระดับการอ่านลงมาเป็นปกติ
คือเลือกเฉพาะที่อยากอ่านและพอดีกับเวลา
กับทั้งมี "ช่วงว่าง" ให้จิต สมอง และร่างกายบ้างดังเคย

แต่แม้ภาวะการบริโภคข้อมูลจะกลับเป็นปกติ
ผมก็บอกได้เลยว่าแหล่งข้อมูลข่าวสาร
อันเป็นอาหารสมองของผมนั้น
จะเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมอย่างสิ้นเชิงตลอดไป
และนั่นก็เป็นแนวโน้มพฤติกรรม
แบบเดียวกับที่เขพบในหมู่คนใช้ไอแพดจำนวนมาก

อีกไม่กี่เดือนกองทัพบกและเครื่องอ่านอีบุ๊ก
จะทยอยดาหน้ามาแข่ง
หรือกินส่วนแบ่งตลาดจากไอแพดกันโขงใหญ่
ที่น่าสนใจที่สุดคืออุปกรณ์ที่ใช้เทคโนโลยี e-ink
ซึ่งทำให้ตัวหนังสือปรากฏไม่ต่างจากเห็นในหน้ากระดาษจริง
และกำลังจะพัฒนาขึ้นเป็นสี ไม่ใช่ขาวดำที่น่าเบื่ออีกต่อไป

ต่อไปนิยามของ "นิตยสารทั่วไป"
อาจหมายถึงการนำเสนอข้อความให้อ่าน

ประกอบไปกับวิดีโอให้แต่ละต้อง เลือกดูเลือกชมได้ตามอัธยาศัย
จะไม่ใช้ "นิตยสารพิเศษ" ที่ปรากฏในรูปของแอปเฉพาะ
ที่ต้องมีเงิน มีไอแพด ถึงจะมีสิทธิ์อ่านได้อย่างวันนี้

ว่ากันว่าภายใน ๕ ปี บางประเทศจะเลิกพิมพ์หนังสือพิมพ์กระดาษ
และภายใน ๑๐ ปี แทบเล็ตเช่นไอแพดอาจถูกลงจนเหมือนแจกฟรี
เพราะแค่ขายคอนเทนต์ ขายโฆษณา
ก็ไม่ต้องสนใจเรื่องกำไรจากการขายแท็บเล็ตกันแล้ว

ถ้าคนทั่วโลกหวนกลับมาอ่านหนังสือมากขึ้น
และคนไทยถูกกระตุ้นให้อ่านหนังสือกันมากกว่าเดิม
คงไม่มีใครบอกว่าเป็นเรื่องไม่น่าสนใจ
เพราะจนถึงวันนี้ ก็ยังไม่มีประสบการณ์รับข้อมูลใด
ก่อร่างสร้างความคิดได้เป็นระบบเท่าหนังสือ
แม้เทคโนโลยีจะไปไกลถึง
ระดับสร้างจอสวมมิติโดยไม่ต้องใช้แว่นได้แล้วก็ตาม

มีคนเคยพูดว่าการเขียนหนังสือ คือ "การคิดอย่างชัดเจน"
และนั่นเป็นเหตุผลว่าทำไม
การเขียนหนังสือมันถึงได้ยากเย็นแสนเข็ญนัก

แต่ถ้ามีคนรักการอ่านมากขึ้น
นักอ่านมีระบบความคิดที่แจ่มใสชัดเจนมากขึ้น
ก็จะมีนักเขียนดี ๆ เกิดขึ้นในวันหน้ามากขึ้นเป็นเงาตามตัว
ต้อนรับยุคของสื่อดิจิทัลเต็มรูปแบบ

สื่อธรรมะจะกว้างขึ้นหรือแคบลง
มีสิทธิ์แบ่งพื้นที่ในป่าใหญ่ของสื่อดิจิทัลทั้งหมดมากหรือน้อย
ก็คงขึ้นอยู่กับที่พวกเราในแวดวงนี้จะตื่นตัว
รับรู้ความเคลื่อนไหวของโลกในศตวรรษที่ ๒๑ กันด้วยครับ

ดังตฤณ

ธันวาคม ๕๓

หลายคนยังมีความเข้าใจที่ผิดๆ ในเรื่องความมีสันโดษในพุทธศาสนา
คอลัมน์ "สารสองใจ" ฉบับนี้
จึงขออัญเชิญพระธรรมเทศนาของ "หลวงปู่ขาว อนาลโย"
เพื่อความกระจ่างในธรรมข้อนี้
ในตอน "ความมักน้อยในราคะตัณหา" (-/-)

ใครที่เคยติดใจบทความ "เปื้อนเจ้านาย หน่ายหัวหน้า"
ของคุณ "Aims Astro" ในฉบับก่อนๆ
คอลัมน์ "โหรา (ไม่) คาใจ" ฉบับนี้ อ่านต่อภาค ๓
โดยมีข้อตอนน่ากรืดว่า "หัวหน้ากรืด (อย่า) กรืดตอบ" ค่ะ ^^"

คุณผู้อ่านขอบสะสมอะไรกันคะ
คอลัมน์ "จุดหมายปลายทาง" ฉบับนี้
ตามไปดูของสะสมของ "คุณงดงาม"
ที่เจ้าตัวกลับบอกว่า มันไม่น่าสะสมเลยสักนิด
ในตอน "ยอดนักสะสม" ค่ะ

ความมักน้อยในราคะตัณหา

หลวงปู่ขาว อนาลโย

วัดถ้ำกลองเพล จ.หนองบัวลำภู

ถาม : ในธรรมท่านสอนพระว่าให้ยินดีในความสันโดษ มักน้อย ดังในสัลเลขธรรม ๑๐ ประการ ขรवास ถ้าปฏิบัติตามธรรมสันโดษและความมักน้อยจะครองชีพไปตลอดไหม บางครอบครัวมีลูกมาก ญาติมิตร เพื่อนฝูงมาก ถ้าหาได้น้อยไม่พอกินพอใช้จะไม่เดือดร้อนแก่ครอบครัวเช่นนั้นหรือปู่ ส่วนครอบครัวที่มีลูกน้อยคน ผู้เกี่ยวข้องที่ควรเลี้ยงดูมีน้อยก็พอทำเนาไม่เดือดร้อน โปรดชี้แจงให้หายข้องใจด้วยเถิด

ตอบ :

ธรรมท่านไม่ได้สอนให้คนขี้เกียจอ่อนแอท้อแท้เหลวไหลในการทำงาน

เพื่อหารายได้มาเลี้ยงตนและครอบครัว

แต่ท่านสอนให้มีความขยันหมั่นเพียรและอดทนไม่เลื่องงานอันเป็นที่มาแห่งผล

เพื่อรายได้เพียงพอกับความเป็นอยู่ใช้สอยไม่ฝืดเคือง

ท่านสอนว่าจงเป็นบุคคลที่ถึงพร้อมด้วยความขยันหมั่นเพียร หนักเอาเบาสู้

ไม่จับๆ วางๆ เหยาะๆ แหยะๆ ในการทำงาน ๑

ได้สมบัติมากน้อยให้มีการเก็บรักษา ไม่จ่ายส่วยส่วยแบบหาขอบเขตเหตุผลไม่ได้ ๑

การเลี้ยงชีพในครอบครัวให้พอเหมาะพอดีกับความจำเป็น

ไม่ฟุ่มเฟือยจนเลยฐานะและความจำเป็น ๑

ไม่คบเพื่อนฝูงที่เป็นพาล ผลาญทรัพย์ คอยแต่จะกัด จะแทะ จะเคี้ยว จะกลืนสมบัติ

และความประพฤติกุให้ลงเหลวลงป่อ ๑

ธรรมที่ท่านสอนไว้อย่างนั้นเหมาะแก่ทุกแห่งทุกมุม

เราไม่ควาเอากิเลสตัวอดีตมาทำลายธรรมเหล่านี้ให้พินาศนิบหายไป

เราต้องตั้งตัวได้ด้วยความขยันหมั่นเพียร

ด้วยการเก็บรักษาทรัพย์และจ่ายทรัพย์ตามความจำเป็น

ด้วยการเลี้ยงชีพพอประมาณไม่ฝืดเคืองและฟุ่มเฟือย

ด้วยความไม่สมัครรักชอบในคนพาลสันดานเลว ความประพฤติกุเหลวแหลกแหวกแนว

เราต้องเป็นคนดีมีผลจากทรัพย์และศีลธรรมประจำตัว

ไม่กลัวใครตำหนิและดูถูกเหยียดหยามโดยประการใดๆ

ธรรมสันโดษ คือความยินดีในสมบัติเล็กน้อยที่มีและอยู่ในความครอบครองของตน

นี่ก็เป็นความพอดีเหมาะสมอย่างยิ่งแล้วสำหรับมนุษย์ที่อยู่ร่วมโลกกัน

คำว่าความยินดีในสมบัติที่มีอยู่ของตนนั้น แม้สมบัติจะมีมากกองเท่าภูเขา

ธรรมท่านก็ไม่ได้ห้ามว่าไม่ให้ยินดีเพราะมากเกินไป

แต่ท่านห้ามไม่ให้ยินดีและเสาะแสวงสมบัติที่นอกไปจากของมีอยู่ของตัวต่างหาก

เช่น ไรนา ที่ดิน สมบัติพัสถานของตนมีเท่าไร ก็ให้ยินดีเท่าที่มีเท่านั้น

ไม่ให้ไปเที่ยวยินดีในสมบัติของคนอื่น

ยิ่งเป็นเมียเขาด้วยแล้ว ถ้าไม่อย่าหวั่นแยะอย่าไปแหยมเป็นอันขาด

แม้แต่ปุองยังจะเป็นเพศฆาตฆ่าคนได้โดยไม่คาดคิดมาก่อนจะว่ายังไง

ยังเหลือเพียงเส้นยาแดงเท่านั้นจะพันคอคนให้ขาดสะบั้น

แล้วก็ตกนรกทั้งเป็นในตาราง ครั้นเขามาเป็นชู้กับเมียปุณะ

จงทราบว่ามีอะไรจะเด็ดขาดและเฉียบขาดเท่าใจคน

เมื่อถึงเหตุการณ์และเวลาอันเฉียบขาดแล้ว ปุเคยประจักษ์กับตัวมาแล้ว

ฉะนั้น จงชื่อธรรมสันโดษ ยินดีเฉพาะเมียผัวของตัวเองเท่านั้น

อย่าไปเยื่อใยใส่ใจกับเมียผัวของเขา ถ้าไม่อย่าคบหาและเป็นผีไม่มีเจ้านะ

ปุจะบอกชัดๆ อย่างนี้ให้หลายๆ พวกกันจดจำธรรมสันโดษกับความมกน้อยในหญิงชาย

ไปรักษาตัวและปฏิบัติตัวอย่างเคร่งครัดด้วยธรรมสองข้อนี้ อย่าให้มันดันได้เป็นอันขาด

ยิ่ง อปปีจจดา ความมกน้อยด้วยแล้ว

ยิ่งเหมาะมากกับขรवासผู้โลเลในราคะตันทา อิมไม่เป็น นำมาปฏิบัติ

ธรรมนี้ท่านให้ยินดีเฉพาะคู่ครองคือผัว-เมียของตนโดยเฉพาะเท่านั้น

ไม่ให้ยินดีใฝ่ใจกับชายอื่นหญิงอื่นเป็นอันขาด

ธรรมท่านช่วยรักษาหัว รักษาคอของเราให้คงทนไปด้วยกัน

ไม่ให้หัวกับคอพลัดพรากจากกัน ด้วยคมมีดคมขวาน

เพราะความมกมาก อย่าให้มีวันอิมพอ ทำลาย

ปกติมนุษย์หญิงชายในโลก มีหลายปาก หลายใจ ก็มีปากเดียว ใจดวงเดียวนั้นแล

แต่มันกินไม่เลือกกรวกับมีร้อยปาก พันปาก อะไรๆ ก็กิน ก็กิน

อะไรๆ ก็กิน เอา ก็กิน เอา ไม่มีคำว่า ท้องเรามีท้องเดียว

ปากชนิดตันทาถือบังเหียนกระตุกเชือกนี้ มันไม่คำนึงถึงท้องและเหตุผลใดๆ ทั้งสิ้น

มีแต่จะกินให้สมอยาก ปากดำให้สมกับความเคียดแค้นโมโหเท่าเดียว

ใจก็มีใจเดียวนั้นแหละ แต่ความคิดความอยากมันผลักดันให้แตกแขนงออกไปเป็นหมื่นเป็นแสนใจ

จนไม่สามารถคัดเลือกได้ว่าความคิดนี้เป็นดี ความคิดนี้เป็นชั่ว

เพราะมันกลมกลืนกันจนมองหาตัวจริง ใจจริงไม่เจอโน่น

จึงต้องนำธรรมสองข้อคือ ความสันโดษ ยินดีในสิ่งที่มีอยู่ของตน

และความมกน้อยในอารมณ์แห่งระคะตันทา มาปิดปาก ปิดใจ
ไม่ให้มันดินรนชนทุกขมาเผาตนและครอบครว เพราะไฟตันทานี้ร้อนมากยิ่งกว่าไฟอื่นใด
ร้อนเข้าถึงดับถึงปอดถึงชั่วหัวใจ เครื่องในพังทลายเพราะมันนี้ไม่อาจสงสัย

หลานๆ จงจำไว้ให้ถึงใจ ปฏิบัติให้ถึงความจริงของธรรมสองข้อนี้
จะพากันอยู่ด้วยความสงบสุขเย็นใจทั้งครอบครัวผัว-เมีย ลูกเล็กเด็กแดง สถานที่อยู่
สมบัติ เงินทอง สิ่งของใช้สอย จะเย็นไปตามๆ พ่อบ้านแม่เรือนที่เป็นคนดีมีธรรมระดับใจ

คัดจาก อนุสรณ์งานพระราชทานเพลิงศพหลวงปู่ขาว อนาลโย วัดถ้ำกลองเพล จังหวัดอุดรธานี
วันเสาร์ที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๗

เปื้อเจ้านาย หน่ายหัวหน้า (ภาค ๓ : หัวหน้ากรีด (อย่า) กรีดตอบ)

Aims Astro

ถาม – หัวหน้าของดิฉันเป็นคนใจร้อนและขี้โมโห อะไรไม่ได้ตั้งใจนิดหน่อย ก็โกรธเองง่ายๆ แถมบางครั้งมีกรีดออกมาด้วย ได้ยินแล้วหงุดหงิดจนปวดหัว อยากได้วิธีการรับมือและทำให้โอโหสิได้ จะได้ไม่ต้องมีเวรกรรมกันต่อไป ไม่อยากเจอคนแบบนี้อีกแล้วค่ะ

เรื่องความไม่เข้าใจกันของเจ้านายกับลูกน้อง นับเป็นปัญหาระดับ FAQ ของหมอดูทีเดียวค่ะ ห่างหายจากการเขียนหัวข้อนี้ไปสักพัก แต่ก็ยังมีปัญหาในประเด็นนี้ของลูกค้มาให้ได้รับใช้อยู่ตลอด ดังเรื่องราวของลูกค้หญิงท่านนี้ (ขอสมมุติว่าคุณฮิเดโกะ) ซึ่งเมื่อพูดคุยกันก็หักทลายเธอไปว่า “ช่วงนี้ท่าทางคุณจะมีเรื่องให้คิดน่าดูเลย” ลูกค้บอกว่า “ช่วงนี้คิดเรื่องงานเยอะเลยคะ” เมื่ออ่านเรื่องราวในดวงแล้วให้ข้อมูลเพิ่มไปว่า “แกมต้องรับมือกับเจ้านายด้วย” เธอตอบว่า “เรื่องนี่แหละที่อยากถาม” ซึ่งเมื่อตรวจดวงชะตาแล้วได้ความว่าคุณฮิเดโกะเป็นคนมีความสามารถในการทำงาน แต่ใจร้อนและเครียดง่าย และสาเหตุหนึ่งของความตึงเครียดก็คือเจ้านายที่อารมณ์ออกจะแปรปรวน เธอบอกว่าทุกวันนี้ต้องทนได้ยินเสียงนาย ที่หงุดหงิดทั้งวันแถมบางทีก็มีกรีดด้วย ได้ฟังแล้วก็น่าเห็นใจอยู่นะคะ

คุณฮิเดโกะให้ข้อมูลว่าเจ้านายวัยใกล้เกษียณเป็นคนขี้หงุดหงิด โมโหง่าย และเป็น “สาวโสด” (หมอดูฟังแล้วร้อนตัวยิ่งงึพิกล (- -) เลยต้องขบอกเล่าว่าใครเจอเจ้านายที่ไม่แต่งงานแล้วอารมณ์เสียบ่อยก็อย่าเพิ่งเหมารวมว่าคนโสดต้องหงุดหงิดง่ายเสมอไป แม้ว่าสถานการณ์แต่งงานนั้นจะเกี่ยวข้องอยู่บ้าง เพราะแพทย์ที่คุ้นเคยกันให้ข้อมูลประกอบเพื่อการเขียนบทความนี้มาว่ามีการวิจัยของต่างประเทศออกมาว่าผู้หญิงแต่งงานแล้วจะมีอารมณ์แปรปรวนน้อยกว่าสาวโสด ถึงจะมีผลวิจัยแบบนี้ก็ตามที แต่เชื่อเถอะค่ะว่าคนมีคู่ใจดีก็มากมี คนโสดใจดีมีถมไป คนมีคู่ขี้โมโหก็มากหลาย คนโสดอารมณ์ร้ายถมเถสรุปว่าถึงมันจะเกี่ยวอยู่บ้าง (ตามผลการวิจัย) แต่ไม่ใช่เสมอไป ว่าอย่างนี้จะนะคะ

เมื่อแก้ต่างให้เพื่อนร่วมสถานภาพการสมรสเรียบร้อยแล้ว (- -;) หมอดูก็ตรวจดวงชะตาของคุณฮิเดโกะต่อไป ซึ่งเห็นว่าจะต้องผจญกับเจ้านายคนนี้เป็นอีกเป็นปี จึงไม่อยากให้สร้างอุศลกับนาย แม้แต่ทางความคิด (ซึ่งจริงๆ แล้วพระพุทธองค์ตรัสว่าโมโกรธเป็นกรรมที่สำคัญที่สุด) และต้องบอกว่าการทำอุศลกรรมร่วมกันกับเพื่อนร่วมงาน เช่น นินทานายร่วมกัน ประกอบด้วยอุศลทางใจ (คิดไม่ดี) และอุศลทางวาจา (พูดไม่ดี) ก็จะเป็นเหตุให้มีโอกาสเจอเรื่องแย่ๆ ร่วมกัน คุณฮิเดโกะฟังแล้วบอกว่า “มีนา

ละ” (-__-!)

นอกจากนี้แล้ว ก็ได้พยายามชี้ชวนให้เข้าใจเจ้านายผ่านมุมมองของเจ้านายจริงๆ เพราะมีบางคนคิดว่า “ถ้าฉันเป็นนาย จะไม่ทำแบบนี้แน่ๆ” ถ้าอย่างนี้คือการคิดโดยเอาตัวเราไปแทนที่เขา เป็นเขาแต่เพียงสถานะ แต่ความคิดจิตใจยังเป็นของเราอยู่ ย่อมไม่ใช่การคิดผ่านมุมมองของคนคนนั้นจริงๆ แต่ถ้าเราเป็นเขา เติบโตและถูกหล่อหลอมมาแบบที่เขาได้รับ มีคุณวุฒิ วิทยุฒิเท่าเทียมเขา นิสัยแบบเดียวกันปะ ถ้าเหมือนเขาทุกอย่างแบบที่ว่ามานี้ เราจะต้องแสดงพฤติกรรมแบบเดียวกันแหละ คุณฮิเดโกะฟังแล้วก็เห็นว่าจริง เพราะเจ้านายก็สูงวัยใกล้เคียงแล้ว ฮิโกะก็คงมากหลายเพราะเป็นผู้บริหารของหน่วยงานแห่งนี้

ถามลูกค้าต่อไปว่าอยู่กับนายรู้สึกอึดอัดไหม เธอตอบว่า “อึดอัดมาก” จึงเสนอไปว่า “ขนาดคุณอยู่ด้วยวันละประมาณ ๘ ชั่วโมงยังทุกขใจจะแย่ แล้วคิดดูเขาอยู่กับตัวเองวันละ ๒๔ ชั่วโมง จะแหยขนาดไหน” คนที่อยู่ข้างนอกรับความร้อนที่เขาแผ่ออกมาเท่านั้น ส่วนเจ้าของกองไฟที่อยู่ในทรงตัวเอง คงร้อนและทรมานน่าดู ว่าแล้วก็ยกคำคมของคุณดังตฤณ ที่ว่า “ยกโทษให้เขา คือเอาโทษออกจากเรา” ใจเราจะได้ไม่ขุนม้าคะ

ด้วยปรารถนาให้คุณฮิเดโกะเมตตาเจ้านาย จะได้เพิ่มกุศลจิตระหว่างกัน จึงถามไปว่าเคยไหมสมัยเรียนหนังสือ ครูให้จับกลุ่มทำงานแล้วไม่มีเพื่อนรับเข้ากลุ่ม (แบบว่าหมดยุคเคยเจอปัญหานี้เหมือนกัน (Y__Y) มันว่าเหว่มาก) ลูกค้าบอกว่า “เคย รู้สึกแย่นะ” ส่ายไปว่า “นั่นแหละคะ ความรู้สึกของเจ้านายที่ไม่มีลูกน้องรัก ไม่มีใครอยากคุยด้วย มีแต่คนอยากจะออกห่าง แม้จะบอกว่กันยาทำตัวไม่น่ารัก ซึ่งก็จริงค่ะ แต่ด้วยความเป็นนาย อายุและสถานะก็สูงกว่า แถมฮิโกะก็เยอะ พอเจอเรื่องแบบนี้อาจจะพานโกรธลูกน้องไปเลยก็ได้”

อีกประเด็นหนึ่งที่ยากให้เธอเห็นใจนายคือ “ว่าไปแล้วเจ้านายคุณน่าสงสาร บางทีลูกน้องกำลังคุยกันสนุกสนาน ไปดูแฮร์รี่ พอตเตอร์ กับเครื่องรางยมทูต มากี่เอามาเล่าให้กันฟัง หรือหัวร่อตลกขบขันเรื่องอื่น แต่นายดันคิดว่า ‘พวกนี้จับกลุ่มว่าเราอยู่หรือเปล่า’ เลยต้องมาลาดตระเวนดู กลัวว่าจะมีคนแอบนินทานะคะ” คุณฮิเดโกะตอบว่า “พูดเหมือนอยู่ที่ทำงานเดียวกันเลย คือนายเราเป็นคนแบบนี้จริงๆ บางทีคุยกันเรื่องอื่นที่ไม่เกี่ยวกับเขาเลย แต่นายก็ระแวงว่าพวกเรารว่าเขา” คิดดูแล้วคนที่ต้องมีชีวิตแบบนี้ในที่ทำงาน ต่อให้เป็นเจ้านายคนก็เถอะ มันจะมีความสุขได้อย่างไรกัน (T__T)

คุยมาถึงตรงนี้ก็ให้คุณฮิเดโกะลองสังเกตใจตัวเอง ว่ามีความเบาสบาย อ่อนโยนลง เพราะมีความเข้าใจนายมากขึ้น และมองนายในแง่ลบน้อยลงหรือไม่ ลูกค้าก็ตอบว่ารู้สึกอย่างนั้น จึงขอให้เธอใส่ใจแบบนี้ในการอยู่ร่วมกับนาย ให้ฝึกเจริญเมตตา ถ้าปฏิบัติได้สม่ำเสมอ แล้วจะสบายขึ้น ต่อให้สถานการณ์ไม่เปลี่ยนแปลงเลยก็ตามทีคะ (^__^)

น้ำเหมีนมล้างสิ่งเหน้า ใจนหยุด
มล้างอุทกบริสุทธิ์ เสื่อมร้าย
คนเวรต่อเวรประทุษร้าย ทวีโทษ
เอาอเวรระงับหงาย อาจสิ้นสูญเวร
(โคลงโลกนิติ)

(ถอดความ : น้ำที่เน่าเหมีนมจะล้างสิ่งที่เน่าเหมีนมให้สะอาดไม่ได้ ต้องใช้น้ำสะอาดไปล้างจึงจะดีขึ้น
เช่นเดียวกับการต่อเวร ผูกเวร จะยิ่งทำให้เรื่องราวเลวร้ายหนักขึ้น การให้อภัย ระงับเวรด้วยการไม่จองเวร
จึงจะทำให้เรื่องราวๆ สิ้นสุดลงได้)

การทำงานร่วมกับคนร้อนๆ อาจส่งผลให้เกิดการณ์บางอย่างเป็นไปได้ง่ายนะคะ แต่
ว่ามองในอีกมุมหนึ่ง ก็เป็นโอกาสที่ดีในการพัฒนาดน ได้ฝึกการให้อภัย ฝึกความอดทน ฝึก
เจริญเมตตา และหากรักษาใจไว้ดีแล้ว เรื่องราวภายนอกก็จะสร้างทุกข์ให้ใจเราได้น้อยลงค่ะ

ก่อนลาจากกันไปฉบับนี้ ขออวยพรให้คุณผู้อ่านทุกท่านมีน้ำใจใสเย็นไว้ด้บความร้อนในทุกหน
แห่ง เพื่อความสุขในทุกแห่งหนของตนเองนะคะ

:)

สำหรับท่านที่สนใจดูดวงกับคุณ Aims Astro สามารถดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ ตามลิงค์ด้านล่างค่ะ

<http://sites.google.com/site/aimsastro/>

หลวงปู่หลุย จันทสาโร : พากเพียรเพื่อชณะมรณภัย

เทียบฤทธิ์

ความเจ็บป่วยของร่างกายและจิตใจ ย่อมเป็นที่ไม่ปรารถนาของทุกชีวิต
อาการเจ็บป่วยอย่างหนักถึงแทบสิ้นชีวิต และต้องอยู่ลำพังในกุสุงป่าลึก
ยิ่งเป็นสิ่งที่น่าหวั่นเกรงสำหรับคนทั่วไป
ทว่าสำหรับนักปฏิบัติผู้มอบกายถวายชีวิตเป็นศิษย์พระตถาคตเจ้า
แทนที่เหตุการณ์คับขันจะทำให้จิตใจหวั่นไหว ก็กลับกลายเป็นพลังในการทำความเพียร
ดังเรื่องราวความอาพาธของหลวงปู่หลุย จันทสาโร
พระกรรมฐานผู้ปฏิบัติเป็นธรรมยุติกนิกายในวันเดียวกันกับหลวงปู่ขาว อนาลโย
โดยที่หลวงปู่หลุยเป็นนาคขวา (บวชก่อน ๑๕ นาที) หลวงปู่ขาวเป็นนาคซ้าย

หลวงปู่หลุย จันทสาโร วัดถ้ำผาผึ้ง อำเภอวังสะพุง จังหวัดเลย

เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นช่วงพรรษาที่ ๓๘ ในเดือนมิถุนายน ปี ๒๕๐๕
ขณะนั้นหลวงปู่อายุประมาณ ๖๑ ปี ท่านพำนัก ณ ถ้ำมโหฬาร ในเขตจังหวัดเลย
ตั้งบ้านพักใน "จันทสาลาโรชา" เรียบเรียงโดยคุณหญิงสุรพันธ์ มณีวัต

"...เดือนนี้ เราป่วยเป็นไข้คนเดียว อาการหนักมาก เกิดวิตกวิจารณ์ใหญ่
เกิดสงสัยในเวลาจิตกับเวทนาป่วยผสมกันในขณะนั้น ทำให้จิตปั่นป่วนมาก นอนไม่หลับ ๒ คืนก็มี
กลางวันก็ไม่ได้นอนอีก แต่สงบนอนด้วยฉันท หลับๆ ตื่นๆ ก็อึดเหมือนกัน..."

"...ภาวนาแลเห็นนิมิตนกร้อยแปดอย่างปรากฏเสมอ หลบเข้าอารมณ์ได้
ต่อนั้นได้รับความสงบ...จิตเข้าสู่อารมณ์แห่งความตายบ้าง..."

สิ่งเหล่านี้ทำให้หลวงปู่ถึงกับอุทานออกมา

"...แหม! ผู้มีภูมิจิตเป็นถึงขนาดนี้...! ถ้าผู้ที่ไม่ภูมิจิตนั้น จิตคงยังแปรปรวนใหญ่
ระยะนี้จะได้ระวังตัวและจิตเรื่อยๆ เพราะเห็นภัยใหญ่หลวง ๓ อย่าง
๑. เราอาพาธที่จะมรณะ ๒. เราแก่ชราแล้วใกล้มรณะ ๓. สงครามจะมาถึงในวันไหน
ภัยทั้ง ๓ อย่างนี้เป็นเทวทูต ให้เราทำความเพียรอย่างขนาดหนัก
เพื่อจะได้สำเร็จก่อนกว่าภัย ๓ อย่างนี้จะมาถึงตัวเรา
อีกนัยหนึ่ง เราก็อยู่ในสถานที่วิเวกคนเดียว เปลี่ยว..."

และท่านยังรำพึงว่า

"...ภาวนานั้น ถ้ามีแต่สมาธิอย่างเดียว ต้องมีนิมิตต่างๆ หลอกอยู่เรื่อยๆ เกิดจากอุปจารสมาธิ
มีอุคคหนิมิตทำให้เป็นบ้าไปได้ ทำให้จมอยู่ในสมาธิ ความสงบและสุขไปได้
ถ้าเอาภาวนา เอาวิปัสสนาผสมสมาธิแล้ว ย่อมไม่เกิดนิมิต เพราะไตรลักษณ์ล้างอยู่เสมอ
และไม่สำคัญตน และไม่เป็นบ้า เกิดนิมิตทั้งหลายก็รู้เท่า..."

การเยียวยาร่างกายในครั้งนี้ หลวงปู่มิได้ฉันทยาใดๆ เลย ใช้ธรรมโอสถเพียงสิ่งเดียวเท่านั้น
พิจารณาลงไปทีชรา พยาธิ และมรณะ โดยพิจารณาหนักแน่นเป็นพิเศษที่ "พยาธิ" และ "มรณะ"

"...อาพาธเปลี่ยนฤดู เปลี่ยนอิริยาบถไม่เสมอ อาพาธตอนเพียรกล้า อาพาธกรรมวิบาก
เย็น ร้อน อ่อน หนาว หิวข้าว กระหายน้ำ อจจากระปัสสาวะ
มีประการต่างๆ ของกายนี้ทั้งนั้น เมื่อพิจารณาเห็นความเป็นจริงแล้ว

ยอมไม่รับ ยอมเสียสละ ยอมบรรเทาเสีย ยอมให้พินาศเสีย ยอมไม่เกิดต่อไป..."

ท่านตั้งใจด้วยความเด็ดเดี่ยวถึงขั้นยอมสละชีวิต

"...ทำความเพียรให้แข็งแรง เอาเป็นเอาตายทีเดียว ป่าช้าอยู่ที่ไหน... ไป!

กำหนดตายที่ไหน เมา ณ ที่นั้น ดังนี้..."

ด้วยความเพียรอันอุกฤษฏ์ หลวงปู่จึงเอาชนะโรคภัยได้ด้วยธรรมโอสถ

และแม้ว่าจะพ้นหายจากความเจ็บป่วย ท่านกลับไม่ยอมพักอยู่ที่ถ้ำมโหฬารแห่งนี้อีกต่อไป

ด้วยสถานที่แห่งนี้เคยเป็นที่จำพรรษาในช่วง ๒ ปีก่อน ท่านจึงจาริกไปที่อื่น

ด้วยเห็นว่าการเปลี่ยนที่เพื่อทำความเพียรเสมอๆ จะช่วยให้จิตดีขึ้นดี

นับเป็นพระสงฆ์ผู้ไม่เห็นแก่ความยากลำบากทางกาย

ยอมสละความสุขทั้งปวง อุทิศเพื่อวิมุตติธรรมโดยแท้จริง

เอกสารประกอบการเขียน

ปฐมและภัทรา นิคมานนท์ (๒๕๔๗) *หลวงปู่หลุย จันทสาโร* กรุงเทพฯ : พี.เอ. ลิฟวิ่ง

สุริพันธ์ มณีวัต (๒๕๓๓) *จันทสาโรนุชา* กรุงเทพฯ : ป. สัมพันธ์พาณิชย์

จะสอนให้ผู้ป่วยเด็กเตรียมตัวตายได้อย่างไร

ถาม : ผมทำงานในสถานพยาบาลครับ ต้องพบกับผู้ป่วยเด็กบางคนมีอาการหนักใกล้ตาย จะสอนให้เด็กเตรียมเสบียงก่อนตายได้อย่างไรครับ

หลักการอย่างหนึ่งที่เมื่อครู่ผมพูดถึงการแผ่เมตตา คือการตั้งความปรารถนาดีไว้พร้อมๆ กัน แล้วคุณก็จะรู้สึกถึงขนาดพลังของความปรารถนาดีได้ อันนั้นก็เอาไปประยุกต์ได้เช่นกัน เช่นถ้าคุณเป็นพยาบาล สิ่งที่คุณใช้ต้องการอย่างยิ่งก็คือความเมตตากรุณาจากคุณ มันไม่ใช่หน้าที่ที่จะไปรักษาเขานะ คือหน้าที่รักษาเป็นของหมอ แต่หน้าที่ที่ทำให้ได้รับความอบอุ่นใจและก็ได้รับการเทคแคร์เป็นของพยาบาล ถ้าหากว่าคุณทำหน้าที่ของคุณดีที่สุด ใจของคุณจะมีเมตตากรุณาแผ่ออกไปเอง รินออกไปเอง โดยที่คุณไม่ต้องตั้งใจ คุณไม่ต้องมานั่งแผ่เมตตาเลย ใจของคุณมันจะรู้สึกเหมือนมีอะไรเย็นๆ รินออกไปเกือบตลอด แต่ไม่ต้องผ่านการคิด การพูด การทำกันเป็นปีๆ นะ คิด พูด ทำ อย่างพยาบาล ในความหมายของการเป็นพยาบาลจริงๆ แค่คุณมีจิตที่เป็นเมตตา จิตที่มีกระแสของความกรุณาแผ่ออกไปเป็นปกติ คุณพูดอะไรกับเขา เขารู้สึกดีหมด จิตเขาเป็นกุศลตามคุณหมด เสบียงที่ดีที่สุด มันก็คือกุศลจิตนั่นแหละ

คุณพูดอะไรกับเขาก็ได้ ตอนแรกพูดอย่างที่เขาจะไม่รู้สึกโดดเดี่ยว ไม่รู้สึกสิ้นหวัง มีความรู้สึกอบอุ่น มีความรู้สึกว่ามีใคร ถึงจะใกล้จะตาย มันก็มีความสุขนะ เอาแค่นั้นแหละ ขอให้มีความสุข ใจ มีความอบอุ่นใจ จากนั้นพอเราสนิทกันพอแล้ว ธรรมะมีเส้นทางไหลเข้าสู่ใจเขาเอง อาศัยใจคุณเป็นสะพาน ใจคุณเป็นธรรมะแล้วนี่ ใจคุณรู้ มีความรู้เกี่ยวกับธรรมะ ใจคุณมีเมตตา ใจคุณมีกรุณา มีความเป็นธรรมอยู่แล้วนี่ นั่นแหละธรรมะที่เชื่อมกับเขาได้ มันจะค่อยๆ ทำให้คำพูดหลังไหลออกมาเอง ไม่มีคำพูดสำเร็จรูปที่ผมจะแนะนำให้คุณไปพูดสำหรับเขา แต่มีการกระทำสำเร็จรูปคือว่าทำยังไงก็แล้วแต่ ที่ทำให้ใจคุณมีความเมตตา มีความกรุณาต่อเพื่อนมนุษย์จริงๆ ไม่มีความรังเกียจสภาพคนใกล้จะตาย ผมเองทำแบบพยาบาลไม่ได้นะ นับถือน้ำใจพวกคุณที่คุณไปทำหน้าที่ตรงนี้

แต่ผมบอกคุณได้ว่าถ้าคุณทำหน้าที่ของคุณดีที่สุด

ตัวคุณทั้งตัวนี้แหละคือธรรมชาติสำหรับเขา

ตัวคุณทั้งตัวนี้แหละคือแหล่งเสบียงสำคัญสำหรับเขานะครับ

ยอดนักสะสม

งดงาม

rngodngam@gmail.com

photo by Silawat

http://silawat.multiply.com/photos/album/52/Canada_daY08#photo=53

ท่านผู้อ่านเคยเก็บสะสมสิ่งของกันบ้างไหมครับ
ตอนสมัยเด็ก ๆ นั้น ผมสะสม "ตุ๊กตุน" การ์ตูนตัวเล็ก ๆ
พอโตขึ้นมาอีกหน่อย ก็หันมาสะสมสติ๊กเกอร์รูปการ์ตูน
ส่วนตุ๊กตุนที่เก็บสะสมไว้เดิมนั้น ก็เริ่มลดหรือหมดความสำคัญแล้ว
ต่อมา พอผมเริ่มจะอ่านหนังสือได้เร็วมากขึ้น
ผมก็เริ่มหันมาเก็บสะสมหนังสือการ์ตูนแทนสติ๊กเกอร์
ตุ๊กตุนที่เก็บสะสมไว้เดิมนั้นก็โละไปแจกหมด แต่ก็ยังมีเก็บสติ๊กเกอร์ไว้อยู่บ้าง

หลังจากเลิกสะสมหนังสือการ์ตูน ผมก็เริ่มหันมาสะสมหนังสือนิยายกำลังภายใน ส่วนใหญ่ก็อ่านของปรมาจารย์โกวเล้ง ซึ่งผมอ่านไปก็น้ำตาไหลพรากไป เชื่อกันอย่างสุดใจว่าคุณธรรมและน้ำใจต่อมิตรสหายสำคัญที่สุดในการเราจะท่องมูลิมนี่ เพลงกระบี่และอาวุธที่แสนร้ายกาจเพียงใดนั่น กลับสำคัญอยู่ที่วัตถุประสงค์ของการใช้ ต่อจากหนังสือนิยายกำลังภายใน ก็หันมาสะสมหนังสือธรรมะ พร้อมกับสะสมหนังสือบริหารจัดการธุรกิจ และหนังสือการพัฒนาตนเอง

หลังจากนั้น ก็หันไปสะสมหนังสือกฎหมาย (เพราะมาเรียนทางด้านกฎหมาย) พอเริ่มทำงานที่จะมีรายได้มากขึ้น คราวนี้สะสมหลายอย่างเลย อุดหนุนมั่วไปหมด สะสมหนังสือกฎหมาย หนังสือความรู้ธุรกิจ เอกสาร Know How กฎหมายและธุรกิจ หนังสือท่องเที่ยว ของที่ระลึกสถานที่ท่องเที่ยว สะสมพระเครื่อง สะสมแผ่นวีซีดีหรือดีวีดีภาพยนตร์ แผ่นซีดีโปรแกรม แผ่นซีดีเพลง สะสมหนังสือธรรมะ ซีดีธรรมะ ไฟล์เทศนาธรรม ไฟล์บทความ ฯลฯ

เมื่อเวลาได้ผ่านไป ผมได้ลองย้อนกลับมาดูของที่สะสมไว้แล้ว ก็เป็นที่น่าตกใจมาก เพราะหากคำนวณเป็นมูลค่าราคาที่ได้จ่ายไปซื้อสิ่งเหล่านี้แล้ว นับว่าเป็นเงินจำนวนไม่น้อยเลยทีเดียว แต่ส่วนใหญ่แล้วกลับใช้งานได้ไม่คุ้มค่าเลย ในขณะที่ของที่เก็บสะสมทั้งหมดไว้นี้ ต่างก็เสื่อมสภาพหรือเสื่อมความสำคัญไปตามกาลเวลาอย่างรวดเร็วเหลือเกิน เช่นว่า วีซีดีภาพยนตร์ที่เก็บไว้เป็นลัง ๆ ผ่านไปไม่นาน ดีวีดีก็มาแทนที่แล้ว แผ่นซีดีโปรแกรมที่เก็บไว้เป็นลัง ๆ ผ่านไปไม่กี่ปี โปรแกรมก็ล้าสมัยแล้ว เอกสาร Know How กฎหมายและธุรกิจ หนังสือกฎหมาย และหนังสือท่องเที่ยว ผ่านไปไม่กี่ปี ก็ไม่ทันสมัยแล้ว แคมกระดาดหนังสือหรือเอกสารต่าง ๆ ยังเก๋กรอบ มีฝุ่นเยอะ และมีปลวกขึ้นอีกด้วย เล่มที่เก่ามาก ๆ ก็ต้องนำไปชั่งกิโลขาย ส่วนไหนที่ไม่สามารถนำไปขายได้ ก็ต้องเสียเวลามานั่งจิกทำลายอีก ซึ่งก็เรียกได้ว่า เสียเงินเก็บสะสมไว้เพื่อที่วันหนึ่งจะนำไปแจก หรือนำมาทำลายทิ้งเท่านั้นเอง

ผมได้ศึกษาธรรมะและเริ่มหัดภาวนาไปเรื่อย ๆ ก็ได้ความรู้ที่เข้าถึงจิตใจว่า ร่างกายนี้ เราเองยังนำไปไม่ได้เลย อวัยวะทั้งหลายต่างก็เสื่อมโทรมไปตามกาลเวลา เรากินอาหารอร่อยในปากเราเอง เรายังเก็บรักษาความอร่อยนั้นไม่ได้เลย เราไปเที่ยวในสถานที่แห่งหนึ่งและมีความสุข เรายังเก็บความสุขในใจไว้ไม่ได้เลย นับประสาอะไรกับสิ่งของสะสมนอกกายเหล่านี้ เราไม่สามารถนำติดตัวไปได้แน่นอน ผมก็มองย้อนกลับมาคิดว่า ผมจะทำอย่างไรกับสิ่งของเหล่านี้ดี

ลองถามใจตัวเองแล้วก็ได้คำตอบว่า “เราต้องเดินทางไกล”

การที่เราจะแบกของเยอะพะรุงพะรังเช่นนี้ ไม่มีประโยชน์ แต่กลับจะเป็นโทษ
เราควรที่จะนำไปเฉพาะสิ่งที่สามารถติดตัวไปได้ และเป็นประโยชน์ในการเดินทาง
เมื่อได้คำตอบดังนี้แล้ว ผมก็วางของที่สะสมเหล่านั้นลง
โดยได้นำไปบริจาคหรือแจกกระจายไปเสียทั้งหมด
หนังสือก็นำไปให้ห้องสมุดทั้งหมด และของอื่น ๆ ก็แจกให้กับคนที่น่าจะต้องการใช้
รวมถึงพระเครื่องทั้งหมดที่เก็บไว้เป็นกล่อง ๆ ด้วย ก็ไปแจกในงานทำบุญปีใหม่ขอย

ต่อมา คุณพ่อผมได้ถึงแก่กรรม ผมก็ได้พบความจริงที่ยืนยันได้อีกและยิ่งมั่นใจ
เพราะว่าสิ่งของที่คุณพ่อผมสะสมไว้หลายอย่างนั้น
ไม่ได้เป็นสิ่งที่พี่น้องและผมต้องการเก็บไว้เลย
โดยพวกเรากลับจะต้องทำการขนานสิ่งของเหล่านั้นไปบริจาคให้มูลนิธิการกุศล
และนำไปให้ญาติคนอื่น ๆ ที่ต้องการเสียอีก
สิ่งของเกี่ยวกับคุณพ่อที่พี่น้องและผมต้องการเก็บไว้จริง ๆ นั้น
กลับได้แก่ภาพถ่ายของคุณพ่อเท่านั้นเอง เพื่อนำมาวางไว้ในที่เหมาะสมเพื่อระลึกถึงท่าน

มีญาติธรรมบางท่านที่ปรารถนาดีได้ส่งไฟล์ธรรมเทศนา หรือส่งหนังสือธรรมะมาให้ผม
บางท่านก็ส่งมาให้ผมเพื่อให้ผมนำไปแจกกระจายต่อ
แต่บางท่านส่งมาเพราะว่าท่านสะสมไว้ และอยากจะให้ผมได้มีสะสมไว้ด้วยเช่นกัน
ผมจึงได้มองไปญาติธรรมรอบ ๆ ตัว และพบว่าหลายท่านก็มีสะสมเหมือนกัน
สะสมหนังสือธรรมะ ซีดีธรรมะ ไฟล์ธรรมเทศนา พระเครื่อง และอื่น ๆ ในทางธรรม
โดยใช้แรงงาน เงินทอง และเวลาอย่างมากมาใช้ในการสะสมสิ่งของเหล่านี้

ผมจึงอยากจะให้ท่าน ๆ ที่ยังสะสมอยู่ ได้ลองถามใจตัวเองว่า
หากท่านต้องการที่จะมุ่งเดินทางไปสู่เป้าหมายสูงสุดแห่งพระพุทธศาสนาแล้ว
ณ เวลานี้แล้ว ท่านยังสะสมสิ่งของพะรุงพะรังเกินความจำเป็นหรือไม่
(สิ่งเหล่านั้นไม่ได้จะเป็นประโยชน์แก่ท่านเสมอไปนะ แต่กลับจะเป็นตัวถ่วงเสียอีก)

เปรียบเสมือนเราต้องการเดินทางจากกรุงเทพฯ ไปเชียงใหม่
เรามีเพียงรถที่เหมาะสมเพียงคันเดียว
เราเองก็สามารถเดินทางไปถึงเชียงใหม่ได้แล้ว
ต่อให้ไม่มีรถที่ดีเลย เราเองจะค่อย ๆ ใช้เท้าเดินไปก็ได้
(สำคัญเพียงว่าต้องไปให้ถูกทิศทางเท่านั้น)
เรามีความจำเป็นที่จะต้องสะสมรถไว้หลาย ๆ คันด้วยหรือ
บางท่านสะสมไว้อย่างมากมาย เสมือนเก็บสะสมรถไว้หลายคันเต็มที

จนต้องยกย่องให้ว่าเป็น “ยอดนักสะสม” ได้แล้วละ
แต่เป็นที่น่าเสียดายว่า “ไม่ได้ออกเดินทางเสียที”
ไม่ได้เดินทางเพื่อจะได้เข้าใกล้เชียงใหม่หรือเป้าหมายให้มากขึ้นเลย
แต่กลับมัวสาละวนอยู่กับการสะสมรถ แต่งรถ ทำโน่นทำนี่อยู่กับรถอยู่ในที่เดิม

(คนที่มัวสะสมสิ่งของทั้งหลายอยู่ โดยไม่ออกเดินทางนั้น
หากเปรียบเทียบกับอีกคนหนึ่งที่ออกเดินทางแม้เพียงก้าวเดียว
คนที่ออกเดินทางเพียงก้าวเดียวนั้น ก็ยังถือว่าอยู่ใกล้จุดหมายมากกว่า)

และถามว่าเมื่อไรถึงจะพร้อม และเมื่อไรจึงจะได้ออกเดินทางละ
ก็ตั้งเป้าหมายกับตัวเองไว้ว่า จะออกเดินทางก็ต่อเมื่อเงื่อนไขบางอย่างสำเร็จลง
เช่นว่า สะสมได้เท่านั้นเท่านี้ หรือเมื่อถึงเวลานั้นเวลานี้
แต่จริง ๆ แล้ว เปล่าหรอกครับ เพราะไม่ได้มีโอกาสเดินทางเลยตลอดชีวิต
และชีวิตก็ไม่เที่ยง บางคนก็ตายเสียก่อน โดยตายก่อนที่จะได้ออกเดินทาง
และตายในระหว่างเวลาที่ยังสะสมสิ่งของเหล่านั้นแหละ
ซึ่งก็นับว่าเสียโอกาสชีวิตนี้อย่างมาก ๆ เลย

เรื่องของเรื่องก็กลายเป็นว่าสะสมหนังสือธรรมะไว้มากมายแต่อ่านจริงแค่นิดเดียว
สะสมซีดีธรรมะและไฟล์ธรรมะไว้มากมาย แต่ฟังจริงแค่นิดเดียว
หรืออ่านธรรมะฟังธรรมะมามากมาย แต่ได้ภาวนาจริง ๆ แค่นิดเดียว หรือไม่ได้ภาวนาเลย

ผมอยากให้เพื่อน ๆ ญาติธรรมได้เปรียบเทียบกันถึง “นักปีนเขา” นะครับ
นักปีนเขาที่ประสบความสำเร็จนั้น ควรจะเป็นนักปีนเขาที่ปีนไปถึงยอดเขาสูงสำเร็จ
หรือนักปีนเขาที่สะสมอุปกรณ์ปีนเขาไว้มากมาย แต่ไม่ได้ออกไปปีนเขาเลย
ก็ต้องตอบตรงกันว่า “ควรจะเป็นนักปีนเขาที่ปีนไปถึงยอดเขาสูงสำเร็จนะครับ”
ฉันใดก็ฉันนั้นครับ การเป็นนักสะสมนั้นเป็นสิ่งที่มีความหมายน้อยครับ
แต่พวกเรา ก็มักจะชอบที่จะเป็นนักสะสมกัน
ในขณะที่การเป็นนักเดินทางนั้นเป็นสิ่งที่มีความหมาย
แต่พวกเรา ก็มักจะไม่ค่อยอยากจะเป็นนักเดินทางกันเท่าไร

ทีนี้ ในโลกใบนี้นั้น จะให้ว่า “สบาย ๆ ไม่ต้องทำอะไร”
และได้ “ของมีคุณค่ามาก” ด้วยนั้น คงไม่มีหรอกครับ
เพราะมีแต่จะต้องลงเวลา ลงแรง ลงกำลังใจอย่างมากมายนั่น เราจึงจะได้มา

จึงอยากจะทำให้ท่านผู้อ่านได้ลองถามใจตัวเอง และได้สำรวจตัวเองด้วยใจที่เป็นกลาง และปราศจากอคตินะครับว่า “ท่านเป็นยอดนักสะสม หรือยอดนักเดินทางกันแน่” บางท่านอาจจะบอกว่าตัวเองเป็นแบบผสมผสาน คือสะสมไปด้วย และเดินทางไปด้วย ก็ต้องถามตัวเองต่อไปนะครับว่า

“สะสมมากกว่า หรือเดินทางมากกว่า”

“ที่สะสมไว้นั้น จำเป็นต้องใช้ หรือเป็นประโยชน์ในการเดินทางจริง ๆ หรือเปล่า”

“ที่สะสมไว้นั้น เกินความจำเป็นแล้วหรือไม่”

ก็แนะนำว่าให้ลองมาปรับเปลี่ยนดูให้เหมาะสมนะครับ

ผมเป็นหนึ่งในเสียงที่จะยืนยันให้กับทุกท่านได้ด้วยประสบการณ์เสียเวลาชีวิตตนเอง มาแล้วอย่างมากมายในอดีตนะครับว่า การสะสมนั้นเสียเวลามากเหลือเกิน บางทีนะ ... หากเราได้เริ่มเดินทางแต่เนิ่น ๆ เราอาจจะถึงเป้าหมายไปนานแล้วก็ได้ แต่เรากลับพอใจที่จะมานั่งสะสมกันอยู่

ในอดีตชาติ ก็สะสมกันอยู่ มาชาตินี้ ก็สะสมกันอีก ก็ไม่ได้ออกเดินทางเสียที ไม่ได้เข้าใกล้เป้าหมายมากขึ้น โดยก็ปล่อยให้เงินข้าออกไปเหมือนคนประมาท บางท่านละทีไรตรงนี้ไม่ได้ กลับยืนยันหนักแน่นเสียอีกว่า การใช้เวลามาสะสมเยอะ ๆ นี่แหละ เป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้เดินทางได้ใกล้มากขึ้น หรือว่า เอาไว้พร้อมมาก ๆ ก่อนนะ แล้วจะออกเดินทางแบบพุ่งปรืดเดียวถึงเลย

ก็น่าเป็นห่วงนะครับว่า ช่วงนี้เป็นช่วงเวลาในสมัยแห่งพุทธศาสนาแล้ว ซึ่งก็ไม่สามารถจะหาช่วงเวลาเช่นนี้กันได้ง่าย ๆ แต่ก็ไม่ได้ออกเดินทางเสียที แต่กลับมามัวเสียเวลาสะสมอยู่ แล้วถามว่าจะไปออกเดินทางในช่วงไหนกัน จะไปออกเดินทางกันในช่วงที่ไม่มีพุทธศาสนาแล้วเช่นนั้นหรือ จะไปออกเดินทางในช่วงเวลายุคมืด ในช่วงที่ไม่มีพระรัตนตรัยหรือ

บางท่านก็อ้างว่าจะขอทำบุญกุศลเยอะ ๆ เพื่อไปโปรสมัชของพระศรีอริยเมตตรัย

เรื่องก็เสมือนว่า เรารออยู่ที่ท่ารถเพื่อจะขึ้นรถจากกรุงเทพฯ ไปเชียงใหม่

เรามีตั๋วเดินทางในมือพร้อมแล้ว รถก็พร้อมจะออกเดินทางแล้ว

แต่เราบอกว่าไม่เอาละ ไม่ขึ้นรถ ขอเตรียมของอย่างอื่นอยู่ที่ท่ารถต่อไปก่อนนะ

เดียวเอาไว้เดือนหน้าแล้ว ค่อยซื้อตั๋วใหม่ แล้วค่อยออกเดินทางนะ

แน่ใจหรือครับว่าเดือนหน้าจะมีรถออก แน่ใจหรือครับว่าเดือนหน้าจะมีตั๋วขาย

แน่ใจหรือครับว่าจะมีเงินซื้อตั๋ว แน่ใจหรือครับว่าจะได้มีโอกาสเดินทางไป

แน่ใจหรือครับว่าจะได้มาที่ทำรถ มาทันเวลารถออก ฯลฯ

ปัจจัยเสี่ยงมีเยอะแยะมากมาย

ในเมื่อเราสามารถออกเดินทางได้ขณะนี้เลย แล้วทำไมจึงไม่เริ่มออกเดินทางล่ะครับ

ผมคงตอบคำถามนี้แทนบางท่านนั้น ๆ ไม่ได้

แต่ก็ฝากไว้ให้เตือนใจตัวเองนะครับว่า

เป็น “ยอดนักสะสม” นั้นมีคุณค่าน้อยกว่าเป็น “ยอดนักเดินทาง” ครับ

อย่าไปมัวเสียเวลากับสิ่งมีคุณค่าน้อยอยู่เลย

ดั่งตถุณพจนา ๒๑

ดั่งตถุณพจนา Dungtrin's rhapsody

เพลง อมตะ

รอนแรมมาช้านานว่ายวนผ่านชั้นภพภูมินานา
นำพากรรมชั่วดีสร้างเงาหลอกลอนในตัวตน
มีมณทนต์เห็นดั่งเหยือกเย็นด้วยแรงทะยานลงตา
มายาไร้หลักแหล่งพักพิงแอบเร้นจนดับดินฟ้า

เปลี่ยนแปลงลับลาไฉวามิรู้สิ้น แดกแปรผันกินที่พึงสุดซ้ำเร็วตามกัน
ชีพถูกบันดาลด้วยกรรมเก่า หมดกรรมแค่เผ่าฝิ่งพื้นดิน
สู่การตื่นรนในฉากใหม่ต่อไป...

รอคอยทางประเสริฐช่วยนำสู่แดนวิไลนิรันดร์
กัณดารแล้งแห้งผากเท่าไผ่ฝืนต้นตันไป
แสนไกลจนที่สูญพบพานผู้มีฤทัยปรานี
นิ้วชี้ทางพิสุทธิดีให้เดินได้ถึงความหมดอาลัย

หากจะต้องตายไปอย่างคนไร้ค่า สบโชคชะตาที่โหดร้ายก็ยินดี
ให้ชีวิตนี้เดินตามมรรคา เลือดตากระเซ็นเช่นไรก็ยอม
จะเพียรน้อมใจไปสู่ฝั่งฟากโน้น

กำแพงกางตระหนังล่อลวงจุดรั้งให้ห้อยกายใจ
จะทนป็นขึ้นไปแม้มือแตกร้าวพังยับเยิน
เศร้าซึมเมื่อเหลียวแลกลับเห็นความน่ากลัวที่เคยจงจำ
ลึกล้ำในอดีตเยื่อใยที่ฝังลึกกินใจ หมดล้นกันที่...

ดั่งตถุณ

เพลิงนาคา ๓

ชลนิล

(ต่อจากฉบับที่แล้ว)

ทันใดนั้นแสงสว่างฉายวูบขึ้นที่ประตูห้อง ตามด้วยไฟเพดานสว่างจ้าไล่หมอกขาว
ปีศาจร้ายในพริบตา

"รอย...เป็นยังงี้บ้าง" รวิถามอย่างเป็นห่วง

ถึงตอนนี้หญิงสาวยังขยับตัวไม่ได้ นัยน์ตาลอกไปมาเหมือนคนเป็นอัมพาต ชายหนุ่มมองอย่าง
เข้าใจ นั่งลงบนเตียงจับไหล่หล่อนเขย่าเบาๆ

"รอย...ตื่นได้แล้ว" ลั่นเสียงเขาราวกับพันธนาการร้อยรัดขาดผึงในพริบตา

รอยจันทรลักพรวด หอบหายใจถี่แรง แววตาตื่นกลัว มือจับไหล่ของชายคล้ายใช้เป็นที่ยึดเหนี่ยว

"รวิ...ไ้บ้า..แกล้งฉันเธอ..." พอดูได้ก็ใส้ช้อกล่าวหาทันที

ถูกต้อง...รวิเป็นคนขอเปลี่ยนห้องนอนกับหล่อน

"ขอโทษ" นานครึ่งหอรอกที่เขาจะยอมหลุดคำนี้

"เป็นยังงี้บ้าง"

"กลัวแทบตายสิวะ" ยิ่งพูดยิ่งโมโห "ฉันไปทำอะไรให้แก ถึงจงใจแกล้งให้มานอนห้องผีสิงแบบ
นี้"

"เปล่า" ชายหนุ่มพูดเสียงอ่อน ดีหน้าเจื่อน "แต่ห้องนั้นนะ ผีมันโหดกว่าห้องนี้อีก"

รอยจันทรธิ่ง ดาด้างมอรอบๆ อย่างไม่เชื่อสายตา

"อะไรวะ นี่เรามาพักโรงแรมผีสิงกันหรือไง"

"ไม่ถึงขนาดนั้นหรอก แค่ช่วยนะ" รวิสรวปสั้นๆ

"แล้วจะทำยังงี้ ต้องไปหาที่นอนใหม่อย่างงั้นเธอ" ถึงกลัวผีแต่ร่างกายก็เพลียเต็มที่

"นอนห้องนี้ก็ได้อ" เขาพูดง่ายๆ

"ไ้บ้า นอนเข้าไปได้ยังงี้ เดี๋ยวมันก็โผล่ออกมาอีก"

"ผมนอนเป็นเพื่อนเ้า" พูดอย่างนี้ค่อยพอฟังได้ แต่ดันมีปัญหา

"เฮ้ย พอดอนเข้าออกไปเจอคน เดียวฉันก็ได้เป็นชาวหอ" รอยจันทรกลัวเสียภาพพจน์

"นอนโรงแรมห้องเดียวกับน้องชาย มันไม่เสียหายอะไรหรอก" รวิชักรำคาญ

"ฮือตอนนักขาเอาไปลง มันไม่บอกหอกว่าเป็นน้องชาย" หญิงสาวค้าน

"ที่นี้มันอุดรนะเจ้ นักขาที่ไหนมันจะมาให้เห็น" เขาแก้

“คนเรามันช่วยกันได้นี้”

“เอ้า...ก็ได้ เลือกละเอาซะว่าอยากเป็นข่าว หรืออยากถูกผีหลอก” วิวใช้ไม้ตาย

เจอไม้นี้รอยจันทร์พูดไม่ออก ให้ริวมานอนด้วยก็ทำให้อุ่นใจไม่น้อย ปลอดภัยไม่มีสิ่ง

แปลกปลอมรบกวน

“โอเค” หลอนรับคำเสียงอ่อยๆ

วิวกลั้นหัวเราะ นัยน์ตาพร่าวขบขัน มองพี่สาวเหมือนอยากพูดแห่หาเรื่อง แต่นึกสงสาร เป็นความผิดเขาเหมือนกันที่ไม่รอบคอบตรวจสอบห้องนี้ให้ถี่ถ้วน เกือบทำรอยจันทร์ช็อกตาย ยังดีที่ขอกุญแจสำรองทัน เปิดห้องก่อนปีศาจตนนั้นจะสร้างความหวาดกลัวมากกว่านี้

รอยจันทร์โยนหมอนมาให้พร้อมผ้าห่มอีกผืน ไฟในห้องดับอีกครั้ง จากนั้นถึงรุ่งเช้ามันใจจะไม่มีวิญญาณดวงใดกล้าแสดงฤทธิ์เด็ดขาด

เช้าแล้ว...แสงตะวันส่องผ่านผ้าม่านขับไล่ความมืดมัวให้จืดจาง ทุกสิ่งอยู่ในสภาพปกติ อย่างที่มันควรเป็น ไม่มีหลิบนเรนนมใดซุกซ่อนภูตผีปีศาจร้าย

วิวขดตัวใต้ผ้าห่มนอนอย่างเป็นสุข ใบหน้าขาวใสไม่ผิวดมหม่นน้อย ขนด้ายาวอนสวยราวกับผู้หญิง รอยจันทร์ตื่นก่อนแต่ยังไม่อยากลุก เหลียวมองน้องชายข้างเตียงแล้วอดยิ้มไม่ได้ วิวเป็นผู้ชายหล่อจัดหาตัวจับยาก แต่เขาชอบทำตัวง่าย ๆ แต่งกายตามสบาย ไม่เคยสนใจรูปร่างหน้าตาตนเองผิวดมพี่สาวที่แม้จะสวยระดับดาราแถวหน้า แต่ยังขยับบ่ารุง ดูแลเสริมสวยสารพัดจนน้องชายบ่นเอาบ่อยๆ

วิวกับรอยจันทร์เป็นพี่น้องคลานตามกันมาก็จริง แต่มีความแตกต่างกันหลายอย่าง นอกจากเรื่องรูปลักษณะนิสัยภายนอก พูดถึงเฉพาะสิ่งที่เร้นลึกอยู่ภายใน

...วิวมีสัมผัสพิเศษ ขณะที่รอยจันทร์ไม่มี...

สัมผัสนั้นหมายถึงการที่สามารถเห็นสิ่งแปลกปลอมต่างๆ ที่นัยน์ตามนุษย์ไม่เห็น รู้เหตุการณ์ล่วงหน้าบางเรื่อง มีสิ่งเหนือพิเศษ ยิ่งกว่านั้นรอยจันทร์ยังรู้ว่าเขามีพลังอำนาจแฝงเร้นในตัว ทำให้ภูตผีปีศาจทั่วไปเกรงกลัว แต่เมื่อซักถามคาดคั้นเจ้าตัวจะเฉย ไม่ก็ปฏิเสธบอกว่าไม่รู้จักคาถาอาคม อย่างเก่งแค่สวดมนต์ ทำวัตรไหว้พระตามที่พ่อแม่เคยสอนมาตั้งแต่เด็กเท่านั้น

รอยจันทร์อยากทำใจเชื่อ แต่พฤติกรรมหลายอย่างมันชวนให้สงสัย เช่นเมื่อคืน ก่อนทุกคนจะเห็นพญานาค เขาก็แก้งกลับ ไม่ร่วมรับรู้เป็นพยานยืนยันให้ใคร ยิ่งทำให้ดูเหมือนเขารู้อะไรมากกว่าที่ทุกคนเห็น แต่ครั้นจะพูด

ถึงอย่างไรรอยจันทร์ก็อุ่นใจ หากมีเรื่องอันตราย วิวจะออกปากหัก จนบางครั้งเอาตัวเองเข้าขวาง อย่างเรื่องผีหลอกเมื่อคืน หลอนยังนึกไม่ออก ถ้าริวมาซักว่านี่อะไรจะเกิดขึ้น

คิดถึงตรงนี้ประตู่ห้องก็ถูกเคาะอย่างเกรงใจ

“วิว...ตื่นหรือยัง” เสียงพี่แพท ผู้กำกับรายการ

ชายหนุ่มขยับตัว ลืมตา...จัวเจีย เห็นพี่สาวนอนลืมหาวนเตียงก็ออกปากสั่ง

“เจ้...ไปเปิดประตูหน่อยสิ” พูดจบทำท่าจะหลับอีกรอบ

“โอ้บ้า นี่มันห้องแคะไว้อย่าให้ฉันเปิดได้ยังงี้” รอยจันทร์โวย

“ซี้เกียจลุก จะนอนต่อ” พูดเหมือนยังนอนไม่เต็มอิ่ม

“ริว...ริว...ตื่นได้แล้ว” พี่แพทไม่ละความพยายามปลุกเจ้าของห้องแสดงว่ามีเรื่องสำคัญ

“ไอ้ริว ลูกหนอย่น่า พี่แพทคงมีเรื่องสำคัญ” รอยจันทร์ดาสว่าง ลงจากเตียงมาเขย่าตัวน้องชาย

“ไปเองสิ” ชายหนุ่มพูดทั้งที่หลับตา แถมดึงผ้าห่มคลุมหัว

รอยจันทร์จำใจลุกขึ้น อยากเตะกันจอมขี้เซาสักปาบ ไม่รู้เป็นผู้จัดการส่วนตัวภาษาอะไรไปปล่อยให้ดาราเสี่ยงต่อการตกเป็นข่าวได้

พี่แพทกำลังจะเคาะประตูซ้ำ พอได้ยินเสียงกรีกปดล๊อค ประตูเปิดแง้มออกนิดๆ

“ริว...พี่มีเรื่องด่วนจะบอก เรารีบไปดुरอยกันก่อน...” คำพูดไม่ทันจบก็เห็นใบหน้าหญิงสาว โผล่ออกมากวักมือเรียก

รอยจันทร์เปิดประตูรับผู้กำกับรายการแล้วรีบปิด จากนั้นมองหน้าเป็นเชิงถามว่ามีเรื่องอะไร ก่อนถูกชักใช้ถึงเหตุการณ์ที่มานอนห้องนี้

“รอนนอนห้องนี้เธอ...เฮ้อ...โง่อก” คำพูดผิดคาดเล่นเอาคนฟังงุนงง

พี่แพทมองในห้อง เห็นสภาพเตียงนอนและพื้นข้างเตียงก็สรุปได้

“ที่มานอนห้องริวนี้ แสดงว่าเมื่อคืนเกิดเรื่องแล้วใช่ไหม”

รอยจันทร์ขมวดคิ้ว ไม่เข้าใจ

“พูดอีกทีได้มั้ยพี่แพท ฟังไม่เข้าใจเลย จะถามอะไรเธอ” หล่อนย้อนถาม

“ห้องของรอนนะ มีคนฆ่ากันตายที่นั่น ผิดมาก เจอกันหลายรายแล้ว พี่เพิ่งรู้เมื่อเช้าเอง”

พูดอย่างนี้ค่อยรู้เรื่อง พี่แพทเพิ่งได้ยินเรื่องห้องผีสิง จึงเป็นห่วงรีบมาปลุกริวแต่เข้าใจให้ดูรอยจันทร์ กลัวเป็นอะไรไป แต่พอหญิงสาวนอนห้องเดียวกับน้องชายก็เดาได้ว่าคงเจอผีแล้วถึงหนีมานอนรวมที่นี้

“วันนี้เราไปทำบุญกันหน่อยก็ดีนะ มาเที่ยวนี้เจอแต่เรื่องชวนเสียวสันหลังทั้งนั้น” พี่แพทเสนอ

“ตามใจเถอะคะ รอยยังงี้ก็ได้ แต่ไม่รู้เมื่อไหร่ไอ้หมอนี่มันจะตื่นสักทีนะ” พูดไปก็อดแขวะน้องชายไม่ได้

“ให้รอนนอนต่อก็ได้ เรายังไม่รีบ สักสิบโมงค่อยเจอกันที่ล็อบบี้แล้วกัน”

รอยจันทร์พยักหน้า ทำบุญบ้างก็ดี จิตใจจะได้สบายขึ้น ภาพอันน่าหวาดผวายังติดตา การทำบุญแผ่เมตตาคงช่วยให้ “พวกนั้น” เป็นสุขขึ้นบ้าง

-----000-----

เธียรออกจากห้อง เตรียมตัวไปทำงาน “บ้าน” หลังใหญ่เจียบจนน่ากลัว ประตูห้องหับหลายบานปิดสนิท บันไดเวียนโลง รั้งเวง ที่ผนังหัวบันไดติดรูปเขียนสีน้ำมันขนาดใหญ่ของปูทวดตันตระกูล กำลังมองเขาอย่างประเมินค่า

ชายหนุ่มเดินลงมาอย่างเชื่องช้า บรรยากาศเช่นนี้ชวนให้หนาวเยือกจับใจ พื้นชั้นล่างปูหินแกรนิตมันวับ ขณะเดินจะมีเสียงก้องฟังกลายอยู่ในท้องพระโรง ห้องรับแขกกว้างขนาดล็อบบี้โรงแรมห้าดาว ตกแต่งเฟอร์นิเจอร์หรูล้ำ ผ้าม่านสั่งจากอิตาลี ห้องอาหารมีโต๊ะกินข้าวขนาดใหญ่ นั่งได้ยี่สิบสามสิบคน มีคนรับใช้ยืนสำรวมรอรับคำสั่ง

เธียรเลือกนั่งเก้าอี้ตัวท้ายสุด พลังมองเก้าอี้หัวโต๊ะราวกับอยู่กับคนละโลก

“เข้านี้จะรับอะไรคะ” ผู้รับใช้ถามสุภาพอ่อนน้อม

“พอลงมาหรือยัง” เขาเงยหน้าถาม

“ลงมาแล้วค่ะ” คำตอบสั้นกินความหมายถึงเจ้าของบ้านรับประทานอาหารเข้าเสร็จและออกไปทำงานแล้ว

“ขอกาแฟแก้วเดียวก็พอ”

บนโต๊ะอาหารสุดหรูมีกาแฟเพียงแค่ถ้วยเดียว เธียรไม่นึกอยากกินอะไร เพิ่งเจ็ดโมงยังนับว่าเช้า ขาหนุ่มไม่สนใจรสชาติ กลิ่นหอมของกาแฟ เขาเพียงต้องการให้มีอะไรทำก่อนออกไปทำงานเท่านั้นเอง

กาแฟหมดถ้วยลุกจากโต๊ะอาหาร ที่หน้าบ้านรถของเธียรจะถูกนำมาจอดเทียบเรียบร้อย แต่วันนี้แทนที่จะได้พบปอร์เช่สีแดงสดคู่ใจ กลับกลายเป็นเบนซ์ 500 ซี สีดำมันปลาบ

“รถฉันไปไหน” เขาถามสิมา คนขับรถประจำบ้าน

“เอ่อ...” สิมาหลบตา ตอบติดๆ ขัดๆ

“ต้องการให้ถามซ้ำมั๊ย” เธียรใช้คำพูดเรียบๆ เขาไม่เคยเกรี้ยวกราดกับคนในบ้าน แต่ประโยคนี้นอกอารมณ์ชัดเจน

“มัน...มีปัญหาครับ...” คำตอบยังไม่ให้ความกระจ่าง

“ปัญหาอะไร เมื่อวานยังขับดีอยู่” ขาหนุ่มจ้องเขม็ง ฝ่ายตรงข้ามใจฝ่อ

“เอ่อ...คุณเธียรไปดูเองดีกว่าครับ” สิมาใช้ความกล้าเต็มที่ถึงหลุดประโยคนี้ออกมาได้

เธียรก้าวยาวๆ ไปยังโรงรถ เห็นปอร์เช่สีแดงจอดนิ่งอย่างที่เคยเป็น ไม่น่ามีปัญหาจนกระทั่งถึงหน้ารถต้องตะลึงงัน เบิกตาก้าง ไม่อยากเชื่อภาพที่เห็น

ที่ฝากระโปรงมีรอยเหมือนตะขาศึกษัขึ้นไปฝากระโปรงเท่าไว้เต็มไปหมด มันฝังลึกถึงเนื้อสี ร่องรอยลวดลายขนขนลุกชู

“เป็นอย่างนี้ได้ยังไง” ขาหนุ่มถามพลังสะกดอารมณ์ฉุนเฉียว

“ไม่ทราบครับ เมื่อเข้าตอนผมจะเตรียมรถให้คุณเธียรก็เห็นรอยแล้ว”

“อย่างอื่นเป็นอะไรมั๊ย”

“ไม่ครับ เครื่องยนต์ระบบไฟฟ้าทำงานปกติ”

ทุกอย่างปกติ แต่เขาคงไม่คิดขับมันทั้งสภาพอย่างนี้แน่ ขาหนุ่มใช้ปลายนิ้วสัมผัสรอยบนฝากระโปรง สิมาทำท่าจะห้ามแต่ต้องชะงัก นึกได้ว่าไม่มีประโยชน์ เธียรแสดงอารมณ์ไม่พอใจตั้งแต่แรก หากมีใครเอ่ยปากหักคองมีหวังโดนระเบิดลูกใหญ่

สัมผัสปลายนิ้วบอกให้รู้ รอยที่เกิดไม่ใช่แค่เนื้อสี เหล็กด้านล่างก็โดนกินรอยด้วยเช่นกัน เปิดฝากระโปรงรถส่องดูจากด้านใน โชคดีที่มันไม่ทะลุเหล็กเข้ามา รถรุ่นนี้เหล็กไม่บางเฉียบขนาดโดนส้อมทิ่มทะลุก็จริง ทำไมมันถึงหลอมละลายพร้อมกับเนื้อสีนั้น

“อะไร”สามารถทำให้มันเป็นเช่นนี้

“ไปสตาร์ทรถ” เธียรสั่ง

“ครับ...” สีมางง ไม่แน่ใจว่าคันไหน

“ไปสตาร์ทรถคันนั้นสิ” เขียร์หันมาม้าเมื่อเห็นคนขับยื่นเฉย “ฉันจะไปทำงานแล้ว”

“ครับ” ได้ยินอย่างนี้ต้องรีบทำตามคำสั่งทันที

เขียร์กลับไปที่บ้าน พยายามไม่คิดถึงเรื่องพิสดารที่พบ เขากำลังเผชิญกับอะไรกันแน่ ตั้งแต่ความฝันประหลาด จนถึงรอยพิสดารบนฝากระโปรงรถ

“ขับไปส่งด้วย” เขียร์สั่งก่อนขึ้นไปนั่งด้านหลัง

“ครับ” สีมารู้ดี นอกจากปอร์เช่คันนั้น คุณเขียร์จะไม่ยอมขับรถคันอื่นในบ้าน

รถแล่นช้าๆ จากบันไดหน้าบ้านสู่ประตูใหญ่ ระยะทางไม่ใช่ใกล้ๆ บอกถึงอาณาเขตอันกว้างขวางของคฤหาสน์หลังนี้

“เดี๋ยวให้ใครถ่ายรูปรอยนั้นไว้ด้วยนะ แล้วให้บริษัทมาเปลี่ยนฝากระโปรงด้วย ส่วนของเก่า เก็บไว้ที่ห้องฉัน”

เขียร์สั่งจบรถก็เบรกระถุดกพรีดเหมือนเจอสิ่งไม่คาดฝัน

“งูครับคุณเขียร์” สีมารีบบอกด้วยความตกใจก่อนโดนตำหนิ

งูสีน้ำตาลแซมตัวขนาดแขนกำลังเลื้อยตัดหน้าอย่างเชื่องช้า ไม่สนใจแยแสราวกับมันเป็นเจ้าของบ้านก็ปาน

เขียร์เห็นงูตัวนั้นหลังจากมันเลื้อยผ่านหน้ารถ อาการหวั่นวูบพลุ่งขึ้นในใจ เขาดูมันเลื้อยลับสนามหญ้า หายไปในกอดดอกไม้ที่กำลังผลิบาน น่าแปลกที่ทั้งเขาและสีมากลับนิ่งงัน ไม่มีใครคิดจะจับงูตัวนั้นสักคน

บทที่ ๓

คณะผู้ตั้งใจทำบุญอุทิศแก่ผีโรงแรมและพญานาคมาถึงวัดในเวลาบ่าย ทั้งที่จริงควรมาตั้งแต่ก่อนเที่ยงด้วยซ้ำ แต่เพราะมีวโรกาสให้ครอบครัวประชุมลงมติ จนเวลาล่วงเกือบเที่ยง ได้ข้อยุติก็รีบประทานอาหารกลางวัน หลังจากนั้นจึงมาที่วัดป่าซึ่งลุงคนขับเป็นผู้แนะนำ

วัดป่าแห่งนี้ร่มครึ้มด้วยต้นไม้ใหญ่ กำแพงวัดทอดยาวเป็นแนวเห็นแต่ไกล รถตู้แล่นเข้ามาจอดใกล้กับศาลาใหญ่ สิ่งปลูกสร้างเดียวที่โดดเด่นสุด

ตัวศาลาเป็นไม้ไผ่ถนอมยกสูง ด้านล่างเพนียดมันปลอยโล่ง ส่วนด้านบนมีพระพุทธรูปองค์ใหญ่ตั้งเป็นประธานด้านใน ตั้งแท่นรูปเทียนบูชาบรรยากาสงบรมเย็น เจียบ ไม่มีผู้คนพลุกพล่าน ลุงคนขับรถอาสาตามพระมารับเครื่องสังฆทาน

ชาวคณะที่เหลือประกอบด้วยริว รอยจันทร์ พี่แพทและน้องต่างรอกันอยู่บนศาลาพร้อมข้าวของเครื่องสังฆทานทำบุญ

“เจียบดีจังนะวัดนี้” พี่แพทเอ่ยขึ้น

“คะ มานั่งอยู่ที่นี่แล้วคิดถึงวัดที่พ่อแม่เคยพาไปจำศีลสมัยเด็กๆ” รอยจันทร์พูดบ้าง

“คุณรายนี้นะครับเคยไปจำศีลที่วัด” โทนี่พูดอย่างไม่เชื่อ

“อ้าว...พูดอย่างนี้ดูถูกกันนี้ เห็นหน้าอย่างนี้ก็เข้าวัดเข้าวาเหมือนกันนะ” รอยจันทร์ชักจน

“ใช่...แต่ไปถือศีลภาษาอะไรไม่รู้ พอดกเย็นบ่นหิวข้าวตะแคงๆ” ริวขัด

“แกก็เหมือนกันนั่นแหละไอริว เข้าวัดเข้าวาแทนที่จะเรียบร้อย กลับชนเป็นลิง ชอบหายไปโน่นไปนี่บ่อยๆ จนพ่อต้องลากตัวไปสวดมนต์”

“แต่ผมก็ยังจำสวดมนต์ได้เก่งกว่าเจ้าแหละ หลวงปู่ยังชมเลย”

สองพี่น้องชักเถียงกันเสียงดังขึ้น

“ฟังเข้าทำดินร่อย ทำไมพี่ไม่ยกูเรื่องพวกนี้เลย” พี่แพทถาม

“ก็ไม่มีใครถามนี่คะ พวกที่มาสัมภาษณ์ก็ถามแต่เรื่องเดิม เข้าวงการยังงี้ เป็นแฟนกับคนนั้นจริงมั๊ย เป็นมือที่สามทำให้คู่โน้นเขาเลิกกันจริงหรือเปล่า ไม่ยกมีใครเคยถาม...คุณรอยจันทร์ถือศีลห้าหรือศีลแปด”

สองหนุ่มหัวเราะ ริวยิ้มนิดๆ ประสพการณ์ตอนอยู่วัดริมแม่น้ำโขงยังประทับความทรงจำจนถึงทุกวันนี้ มันเป็นจุดเริ่มต้นแห่งการ “เห็น” อีกลูกหนึ่งของเขา โลกที่สายตามนุษย์ทั่วๆ ไปไม่อาจแลเห็นได้ง่ายๆ

กระแสความเย็นใจแผ่เข้ามาในอุณหภูมิของอากาศ ริวชะงักความคิด กำซาบสัมผัสนั้นดังลึกถึงหัวอก ปิดแผ่จับหัวใจ สายตามองเห็นจิ๋วเหลือๆ มาพร้อมกับพระภิกษุรูปหนึ่ง

ลุงคนขับรถนิมนต์หลวงพ่เจ้าอาวาสมารับเครื่องไทยทานทั้งหลาย พระภิกษุที่ทุกคนเห็นอยู่ในวัยต้นชรา ร่างกายแข็งแรง ใบหน้าเปี่ยมราศี กิริยาสำรวมงดงาม

ริวเป็นคนเดียวที่สัมผัสกลิ่นความเย็นฉ่ำอบอุณมาจากหลวงพ่เจ้าอาวาสนี้ เขามองท่านไม่วางตา ปล่อยพี่แพทกับรอยจันทร์เป็นผู้ถวายข้าวของ กระแสใจเชื่อมโยง นัยน์ตาท่านเหลือบมองเขานิดๆ รอยยิ้มเมตตาผุดพราย

หลังจากรับของถวาย หลวงพ่ก็สวดให้พร น้ำเสียงเบานุ่ม หลังไหลคล้ายกระแสน้ำฉ่ำเย็น ริวหลับตาลึกถึงภาพใบหน้าวิญญานทั้งสี่ในโรงแรม กำหนดใจน้อมนำกระแสบุญกุศลถ่ายทอดให้เต็มที่ ไม่มีเก็บกัก

เมื่อลืมหันตาก็พบกับสายตาหลวงพ่เจ้าอาวาสมองอย่างปราณี พุดจาทักทายทุกคนตามสมควร จากนั้นคณะทำบุญก็กราบลา ถอยกลับ

ริวรู้สึกเหมือนหัวใจยังค้างคา อยากพุดจาท่านอีก ทั้งที่ไม่รู้จะพุดเรื่องอะไร ขบปัญหาคาใจไม่ออก ลึกลงไปใจเหมือนจะบอก...มีโอกาสมพบท่านนับเป็นบุญนักหนา จะกลับไปเพียงแค่ทำบุญเสร็จสิ้น มันก็น่าเสียดาย

หลวงพ่เจ้าอาวาสไม่หักท้วง เพียงมองส่งด้วยสายตาดังเดิมไม่เปลี่ยนแปลง

ลงมาถึงดินบันได ริมมองเห็นหญิงสาวครองผ้าขาวนั่งพับเพียบอยู่ใต้ถุน ใบหน้าหล่อเหลางดงามราวกับรูปปั้น ดวงตาโตลึกฉายแววสงบนิ่ง ผมดำยาวรวบไว้ด้านหลังอย่างง่ายๆ หล่อนกำลังมองตรงมายังเขา กระแสสายตาจู่จึ่งให้กำขำไม่ออก

“เฮ้...คุณพันเกลียวนี่” พี่แพทอุทานเบาๆ

“ใครคะ” รอยจันทร์ถาม

ในฐานะผู้หญิงด้วยกัน รอยจันทร์ยังยอมรับ สตรีตรงหน้าสวยอย่างหาตัวจับยาก แม้ไม่ใช่สาวรุ่นๆ อายุมากกว่าหล่อนหลายปี

“คุณพันเกลียว เมื่อก่อนเธอดังมากในแวดวงไฮโซ เป็นหมอดูนักพยากรณ์ที่ทายแม่นราวกับดาเห็น คุณหญิง คุณนายติดกันเกรียว ขำบางกระแสว่าเธอเก่งขนาดเป็นหมอผี นักโหราศาสตร์ด้วยนะ แต่เธอหายตัวจากวงสังคมไปหลายปี ไม่คิดเลยว่าจะมาอยู่ที่นี่”

น้ำเสียงกระซิบกระซาบเข้าหูรืทุกคำ เขามั่นใจด้วยซ้ำว่าหญิงสาวที่นั่งพับเพียบอยู่นั้นก็ได้ยินเช่นกัน

“เข้าไปทักเธอดีมัย” รอยจันทร์พูดตรงกับใจน้องชาย

“ก็ดี...พี่ไม่ได้เจอเธอมานานแล้ว เดี๋ยวยังงใจเผื่อจะชวนเธอออกรายการของเรา”

(โปรดติดตามต่อฉบับหน้า)

เมจิกมิงค์ ตอนที่ ๖ องค์ลีมาล (๒/๒)

กาลต่อมา เมื่อองคุลีมาลไปบรรพชาอุปสมบทแล้ว จึงเข้าไปบิณฑบาตในนครสาวัตถี ชาวเมืองเมื่อได้รู้ว่า พระภิกษุนั้นคือจอมโจรของคุลีมาล ในอดีต มาเดินบิณฑบาตผ่านบ้านตนต่างฝ่ายต่างก็ตกใจกลัววิ่งหนีเข้าบ้านปิดประตูลั่นดาน ซ่อนตัวอยู่แต่ในบ้าน ไม่มีใครยอมออกมาใส่บาตรบ้างที่ใจกล้า ก็ออกมาปาหินขับไล่ ภิกษุของคุลีมาลก็มีได้โต้ตอบ ยังคงปฏิบัติสมณกิจด้วยความอดทน และยินยอมรับกรรมแต่โดยดี แม้ขณะเจริญสมณธรรม จะยังมีจิตคิดฟุ้งซ่านเห็นแต่กายมนุษย์ที่ถูกตนฆ่า มาในรูปอสุรกาย ปรากฏเฉพาะหน้า ยืนยื่นมือร้องทวงชีวิตเป็นเช่นนี้อยู่เนืองนิจ จนความนี้รู้ถึงองค์สมเด็จพระพุทธเจ้า จึงทรงมีพุทธโอวาทตรัสสอนว่า

การบรรลุนิพพาน เป็น
การบรรลุธรรมะ
ขั้นสูงสุดของ
พระพุทธศาสนา

บุคคลที่บรรลุ
แล้ว จะไม่ต้อง
กลับมาเวียนว่าย
ตายเกิดบนโลก
อีกยังงัยละ

แล้วการ
เวียนว่ายตายเกิด
บนโลกมันเป็น
ยังงัยอะ

เรื่องอย่างนี้
เห็นทีจะต้อง
อธิบายกันอีกยาว
เลยอะน่า...
ที่สำคัญ
ตอนนี้เมจิกมิงค์
หมดพลังแล้ว
หิวจนตาลาย
ป๊วๆๆ

อย่าเพิ่งมา
เป็นลมนะ
เจ้าเมจิกมิงค์